

Arja Veerman

Camping Walhalla

DE FONTEIN

Deel I

La douce France

‘Doe mij nog maar een biertje, Babs,’ zei Louise, die elke woensdagmiddag in haar favoriete vrouwencafé Artemis te vinden was. Louise slaakte een zucht en stak de ene sigaret met de andere aan. Het opgerookte exemplaar drukte ze uit in de asbak op de bar. Morgen zou ze stoppen met roken en dit keer dan ook echt.

‘Had je een zware dag, met die koters op school?’ vroeg Babs. Ze pakte het lege bierglas dat Louise naar haar toe schoof van het versleten viltje en spoelde het uit in de wasbak. Met een geconcentreerde blik hield ze het glas schuin onder de tap. Gestaag trok ze de hendel omlaag.

Wie midden jaren tachtig in de hoofdstad een biertje wilde drinken in een vrouwencafé, kwam al snel uit bij café Artemis. Dit café, dat werd gerund door gastvrouw Babs, die van middelbare leeftijd was, trok de vrouwen die van bier én van andere vrouwen hielden in alle soorten en maten aan. Niet alleen omdat de drank goedkoop was en de locatie perfect, want besloten tussen twee grachten in een smalle steeg, maar vooral omdat iedereen welkom was. Of je nu jong was of oud, lesbisch, bi of butch: de gastvrouw schonk iedere nieuwkomer een gratis glaasje in, waarbij ze je gelijktijdig een knipoog gaf.

Louise schudde haar hoofd en staarde naar de straal bier, die bruisend het glas in gleeed. Ze had geen problemen met de kinderen aan wie ze gymles gaf. Die kreeg ze wel in het gareel.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je moeder weer bezig is?’ vroeg Babs door. In één beweging veegde ze de schuimkop met een platte spatel van het biertje af.

Louise zuchtte en inhaleerde diep. De rook blies ze in kleine wolkjes voor zich uit. Met een hand onder haar kin werd ze zichzelf door de kringelende dampen gewaar in het spiegelglas achter de bar. Haar smalle gezicht, het kortgeknippte, wit geblondeerde haar en de bril die ze droeg voor haar felgroene ogen. Sommige vrouwen vonden haar knap.

Babs zette met een tevreden glimlach rond haar roodgestifte lippen het biertje voor Louise op de bar. De schuimkraag was precies twee vingers dik. Met de vale theedoek veegde ze neu-riënd de toog schoon op het nummer van Doe Maar, 'Pa', dat nog steeds hoog in de hitparade stond en op de radio klonk.

'Ze belde me rond een uur of twee vannacht,' begon Louise. Ze hief het glas en nam een slok. Eigenlijk had ze helemaal geen zin om te praten over haar moeder; Babs had haar verhalen al zo vaak gehoord. Hoe ze haar altijd op haar nek zat. Dreinde en dreigde, haar voor de zoveelste keer op haar hart had getrapt. Dat ze maar bleef beweren dat Louise niets voor haar overhad. Dat ze alleen maar aan zichzelf dacht. Dat ze niet vaak genoeg langskwam, de telefoon niet opnam, terwijl ze zéker wist dat ze thuis was. Ze belde niet voor niets pas na middernacht. Of was ze dan soms te druk met die sloerie, die Jacky, die sowieso niet te vertrouwen was?

Babs pakte een glas uit het afwasrek en poetste het op met een schone doek. Even keek ze naar Louise, waarbij ze haar lippen tuitte. 'En jij nam de telefoon weer op?'

'Ze dreigde dat ze met haar hoofd in de toiletpot zou gaan hangen en dan door zou trekken,' vervolgde Louise gelaten. 'Ze zei dat ze het met ons allemaal had gehad. Met mij, met mijn broers, met iedereen die niets om haar gaf.'

De mond van Babs viel open. Met een verontschuldigende blik op haar ronde gezicht barstte ze in lachen uit. 'Je kunt veel van je moeder zeggen, maar niet dat ze saaie methodes bedenkt om zichzelf van het leven te beroven,' hikte ze. 'En vertel eens: is het dit keer gelukt?'

'Ik heb de hoorn op de haak gegooid,' schutterde Louise. 'Ze belde me nog een keer of tien terug, waarna ik de stek-

ker uit het stopcontact heb getrokken. Mijn broer heeft haar vanochtend een croissantje gebracht.'

Het belletje van de deur begon te klingelen. Louise keek om en zag dat de vrouw die de deur openzwaaide jammer genoeg Jacky niet was. Jacky had beloofd dat ze vanmiddag ook zou komen, maar dat wist je nooit. Er kwam bij Jacky zo vaak iets tussen: iemand die belde, een opdracht die af moest of ze vergat simpelweg de tijd.

'Goedemiddag,' zei de vrouw in de legergroene poncho. Ze veegde haar kistjes luidruchtig af op de mat. Haar poncho hing ze omstandig op aan de rotan kapstok die vlak achter de deur stond, waarna ze aan een tafeltje ging zitten bij het raam. De glazen asbak vol peuken schoof ze over het Perzische kleedje zo ver mogelijk van zich af. 'Heb je voor mij een koffie, Babs?'

Babs stak een vinger op als teken dat ze het had begrepen en pakte de koffiepot van het warmhoudplaatje. Louise kende Geertrude vooral van gezicht. Babs noemde haar altijd Trutje, alsof het een koosnaam voor haar was.

Een paar minuten later liep Babs met het rammelende kopje op het schoteltje dwars door de zaak. Ze zette de koffie op het tafelkleedje voor Geertrude neer, die naar de volle asbak wees. 'Daar zouden we ook eens tegen moeten demonstreren. Geen vrouw zou het roken ooit hebben uitgevonden. Zijn we net zo'n beetje van dat koloniale verleden af, worden de mensen via de tabaksindustrie tot slaaf gemaakt door dezelfde wittemannenmacht.'

'Jij bent en blijft toch altijd het zonnetje in huis,' zei Babs met een glimlach op haar gezicht. Ze pakte de asbak op.

Aan de bar schoof Louise heen en weer op haar kruk. Ze keek op haar horloge. Waar bleef Jacky? Achter de bar hing de telefoon voor algemeen gebruik. Maar als er iets was waar Jacky een hekel aan had, dan was het gebeld worden over onbeduidende dingen, bijvoorbeeld met de vraag waar ze was. Louise wilde met haar praten over de plannen die ze had om een camping te beginnen in Frankrijk, iets wat ze al jarenlang wilde, maar wat ze, door het gedoe met haar moeder, steeds

voor zich uit was blijven schuiven. Alleen stond er nu iets te koop, het was een lot uit de loterij had de makelaar gezegd, in de streek waar ze in de voorjaarsvakantie met Jacky was geweest. En van haar moeder moest ze los zien te komen; ook de laatste therapeut had geprobeerd haar daarvan te doordringen. De relatie was, zo concludeerde hij, emotioneel ongezond. 'En dat neem jij aan van een man,' had Jacky geïrriteerd gezegd.

Louise wenkte naar Babs, die achter de tap stond, en vroeg om de rekening. Ze fietste vanavond wel bij Jacky langs. Eerst wilde ze checken of haar moeder weer in orde was, en of ze inderdaad iets had gegeten, ook al was het alleen maar die croissant.

Babs schoof haar een handgeschreven bonnetje toe. 'Als je wilt, kan het ook op rekening. De kranten staan bol van de salariskortingen die jullie te wachten staan in het onderwijs.'

Louise trok de bon naar zich toe, diepte een rijksdaalder op uit de zak van haar spijkerbroek en legde het muntje op de toog. Ze stak haar hand op naar Geertrude, die met een opengeslagen krant aan de tafel zat. 'Ik red me wel,' zei ze tegen Babs.

Eerder verschenen van Arja Veerman:

Weg van Mel:

Verwarring

Vertrouwen

Nu of nooit

E-book juni 2025

Copyright © 2025 Arja Veerman

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 8012 5

ISBN luisterboek 978 90 261 8013 2

NUR 301

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.